

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 5 lutego 2007 r.*

W sprawie T-91/05

Sinara Handel GmbH, z siedzibą w Kolonii (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów K. Adamantopoulou i E. Petritsiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

oraz

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Khana oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot skargę o odszkodowanie, na podstawie art. 288 WE, za szkody poniesione w następstwie przyjęcia rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończącego postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji (Dz.U. L 322, str. 1),

**SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),**

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili i O. Czúcz, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- ¹ Nieopublikowaną decyzją z dnia 25 listopada 1994 r. (sprawa IV/35.304), przyjętą w szczególności na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie [w sprawie wykonania] art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204), Komisja zadecydowała

o wszczęciu dochodzenia w sprawie ewentualnego istnienia praktyk antykonkurencyjnych dotyczących rur ze stali węglowej, mogących naruszać art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jak również art. 81 WE.

- 2 W wyniku tego dochodzenia Komisja w dniu 20 stycznia 1999 r. zadecydowała o wszczęciu postępowania w sprawie IV/E-1/35.860-B — Rury stalowe bez szwu, w wyniku którego przyjęła, w dniu 8 grudnia 1999 r., decyzję nr 2003/382/WE dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 [WE] (Sprawa IV/E-1/35.860-B — Rury stalowe bez szwu, Dz.U. 2003, L 140, str. 1, zwaną dalej „decyzją w sprawie porozumienia”). W świetle art. 1 ust. 1 tej decyzji osiem przedsiębiorstw będących jej adresatami „naruszyło postanowienia art. 81 ust. 1 [WE] poprzez udział [...] w porozumieniu przewidującym między innymi respektowanie ich rynków krajowych w odniesieniu do rur [Oil Country Tubular Goods] gwintowane standard i [rur przewodowych projektowych] bez szwu”.
- 3 Artykuł 1 ust. 2 decyzji w sprawie porozumienia stanowi, że naruszenie miało miejsce w okresie od 1990 r. do 1995 r. w przypadku przedsiębiorstw Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. i NKK Corp. W przypadku British Steel Ltd wskazano, że naruszenie trwało w okresie od 1990 r. do lutego 1994 r. Na przedsiębiorstwa te nałożono z tego tytułu grzywny w wysokości, w zależności od przypadku, od 8,1 do 13,5 miliona EUR.
- 4 Decyzja ta została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 6 czerwca 2003 r.
- 5 W wyniku skargi złożonej przez komitet obrony przemysłu rur stalowych bez szwu w Unii Europejskiej w dniu 19 lipca 1996 r. Komisja, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE)

nr 2331/96 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 317, str. 1), opublikowała w dniu 31 sierpnia 1996 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumuni i Słowacji (Dz.U. C 253 str. 26).

- 6 W dniu 29 maja 1997 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 981/97 nakładające tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej (Dz.U. L 141, str. 36).

- 7 W dniu 17 listopada 1997 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2320/97 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończące postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji (Dz.U. L 322, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem ostatecznym”).

- 8 W dniu 16 lipca 2004 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1322/2004 zmieniające rozporządzenie ostateczne (Dz.U. L 246, str. 10). Na mocy art. 1 tego rozporządzenia do rozporządzenia ostatecznego dodano art. 8, na mocy którego art. 1 rozporządzenia ostatecznego, który ustanawia cła antydumpingowe na przywóz, którego dotyczy, nie ma zastosowania od dnia 21 lipca 2004 r.

- 9 Skarżąca, Sinara Handel GmbH, jest niemiecką spółką dokonującą przywozu do Wspólnoty rur i przewodów bez szwu pochodzących z Rosji. Od 2000 r. dokonuje dystrybucji produktów spółki Sinarsky Pipe Works, a od końca 2001 r. Pipe

Metallurgical Co. W okresie, którego dotyczy niniejsza skarga, to znaczy pomiędzy czerwcem 2000 r. a grudniem 2002 r., nie prowadziła żadnej innej działalności.

- 10 Od czerwca 2000 r. do grudnia 2002 r. w celu zastosowania się do wskazań niemieckich organów celnych skarżąca dokonywała przywozu do Wspólnoty rur pochodzących z Rosji, które zgłaszała jako objęte kodami CN wskazanymi w art. 1 ust. 1 rozporządzenia ostatecznego. W rezultacie wspomniane władze przystąpiły do poboru ceł antydumpingowych ciężących na tym przywozie w całkowitej kwocie 2 818 163,09 EUR (420 810,52 EUR za rok 2000, 1 385 602,36 EUR za rok 2001 i 1 011 750,21 EUR za rok 2002).
- 11 Skarżąca dokonała również w tym samym okresie przywozu innych rur, których nie zgłosiła jako podlegające rozporządzeniu ostatecznemu. Niemieckie organy celne, uznawszy jednak, że część tego przywozu była objęta zakresem tego rozporządzenia, wydały decyzję w sprawie retrospektywnego pokrycia należności celnych, która została zakwestionowana przez skarżącą. Obecnie siedem takich postępowań toczy się przed władzami celnymi, podczas gdy postępowanie sądowe zawisło przed Finanzgericht des Landes Brandenburg (sąd do spraw finansowych Landu Brandenburgii, Niemcy).
- 12 Ponadto, uznając, że niektóre z rur zgłoszonych jako objęte rozporządzeniem ostatecznym nie są objęte zakresem tego rozporządzenia, w szczególności ze względu na sposób ich wytwarzania, skarżąca zakwestionowała ich ostateczną klasyfikację przed niemieckimi organami celnymi. W ten sposób przed organami celnymi we Frankfurcie nad Odrą wciąż toczą się dwa postępowania dotyczące przywozu zgłoszonego jako objęty rozporządzeniem ostatecznym.

- 13 Z jednej strony w dniu 18 listopada 2003 r. skarżąca złożyła do tych organów, na podstawie art. 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1, dalej zwany „WKC”), wniosek o zwrot ceł pobranych od przywozu, który to przywóz według niej został błędnie zaklasyfikowany jako objęty zakresem rozporządzenia ostatecznego. Wniosek ten został oddalony w zakresie 31 różnych kwestionowanych wpływów celnych. Te decyzje oddalające są obecnie przedmiotem postępowania odwoławczego.
- 14 Z drugiej strony w dniu 22 września 2004 r. skarżąca złożyła, na podstawie art. 236 WKC, nowy wniosek o zwrot wszystkich należności celnych, które zostały na nią nałożone z tytułu przywozu zgłoszonego jako objęty rozporządzeniem ostatecznym, w tym przywozu, którego klasyfikacja celna nie jest kwestionowana, opierając ten wniosek na niezgodności z prawem rzeczzonego rozporządzenia. Całkowita kwota należności, których zwrot jest w ten sposób dochodzony z tego tytułu w postępowaniach krajowych wynosi 4 346 558,09 EUR.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 lutego 2005 r. skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.
- 16 Odrębnymi pismami złożonym w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 3 i 7 czerwca 2005 r. Komisja i Rada podniosły zarzut niedopuszczalności, zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu Sądu.
- 17 Skarżąca przedstawiła swoje uwagi w zakresie tych zarzutów niedopuszczalności w dniu 25 lipca 2005 r.

18 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sąd wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pytania i do przedstawienia dokumentów. Strony zastosowały się do wezwania Sądu.

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Wspólnoty na jej rzecz tytułem odszkodowania za korzyści utracone w związku z przyjęciem rozporządzenia ostatecznego, w okresie od czerwca 2000 r. do grudnia 2002 r., kwoty 1 633 344,33 EUR wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8% w skali rocznej;
- ewentualnie zasądzenie na jej rzecz z tego samego tytułu kwoty w wysokości podlegającej ustaleniu w toku postępowania, po wydaniu przez Sąd wyroku wstępnego za porozumieniem stron, a w razie braku takiego porozumienia — końcowym wyrokiem Sądu;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

20 W swoich zarzutach niedopuszczalności Rada i Komisja wnoszą do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

21 Skarżąca w swoich uwagach dotyczących zarzutów niedopuszczalności wnosi do Sądu o:

- oddalenie zarzutów niedopuszczalności wniesionych przez Radę i Komisję;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Co do prawa

- 22 Na mocy art. 114 § 1 regulaminu, jeżeli jedna ze stron tego zażąda, Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności, właściwości lub w sprawie środków tymczasowych bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie.
- 23 W niniejszej sprawie Sąd stwierdza, że w wyniku zbadania akt sprawy jest wystarczająco poinformowany, by móc orzec bez dalszego prowadzenia postępowania.

W przedmiocie żądania głównego

Argumenty stron

- 24 Rada i Komisja uważają, że Sąd nie jest właściwy do rozstrzygnięcia niniejszej skargi, ponieważ w rzeczywistości dotyczy ona zwrotu ceł antydumpingowych, które zostały w świetle twierdzeń skarżącej zapłacone.

25 W istocie wskazane utracone korzyści są równe kwocie tych ceł pomniejszonej o hipotetyczne podatki. Wynika to z pisma biegłego rewidenta z dnia 7 stycznia 2005 r. przedłożonego przez skarżącą, które wskazuje, że:

„Z powodu ceł antydumpingowych zapłaconych w latach 2000–2002 w łącznej kwocie 2 818 163,09 EUR dochód osiągnięty w latach 2000–2002 był o tę kwotę mniejszy, co spowodowało, że z powodu zmniejszenia dochodów zmniejszeniu uległa kwota należnych podatków.

W sytuacji gdyby cła antydumpingowe w kwocie 2 818 163,09 EUR nie musiały zostać poniesione, dochód za te lata byłby wyższy o 2 818 163,09 EUR.

Biorąc pod uwagę dochód w wysokości 2 818 163,09 EUR, podatki należne z tytułu tego dochodu byłyby w rezultacie wyższe.

[...] Gdyby cła antydumpingowe w kwocie 2 818 163,09 EUR nie były wymagalne w latach 2000–2002, dodatkowa kwota w wysokości 1 184 818,76 EUR musiałby zostać zapłacona w postaci podatków. Zatem rzeczywista szkoda wynosi 1 633 344,33 EUR”.

26 Komisja podkreśla również, że szkoda, na którą powołuje się skarżąca, stanowi jedynie skutek księgowy zapłaty rzekomo należnych ceł antydumpingowych, co nie powinno być uznane za utracone korzyści. Przypomina ona, że Sąd w wyroku z dnia 24 października 2000 r. w sprawie T-178/98 Fresh Marine przeciwko Komisji, Rec. str. II-3331, pkt 50, orzekł, że skargę o odszkodowanie należy uznać za niedopuszczalną, gdy w rzeczywistości ma na celu usunięcie z obrotu prawnego aktu, który stał się ostateczny, i której skutkiem — w razie jej uwzględnienia —

byłoby unicestwienie jego skutków prawnych (wyroki Sądu z dnia 15 marca 1995 r. w sprawie T-514/93 Cobrecaf i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-621, pkt 59, z dnia 4 lutego 1998 r. w sprawie T-93/95 Laga przeciwko Komisji, Rec. str. II-195, pkt 48, oraz w sprawie T-94/95 Landuyt przeciwko Komisji, Rec. str. II-213, pkt 48), co ma na przykład miejsce w wypadku, gdy skarga o odszkodowanie ma na celu uzyskanie kwoty, która odpowiada dokładnie cłom poniesionym przez skarżącego w wykonaniu aktu, który stał się ostateczny (wyrok Trybunału z dnia 26 lutego 1986 r. w sprawie 175/84 Krohn przeciwko Komisji, Rec. str. 753, pkt 33).

- 27 Komisja uważa, że okoliczności niniejszej sprawy odpowiadają tej sytuacji, a skarżąca dąży do unicestwienia skutków prawnych rozporządzenia ostatecznego, mającego do niej zastosowanie, domagając się tytułem odszkodowania kwoty równej należnościom rzeczywiście zapłaconym na podstawie tego rozporządzenia.
- 28 Ponadto Rada zwraca uwagę, że właściwą drogą postępowania w sprawie przeciwko decyzji w zakresie pobrania ceł antydumpingowych jest skarga sformułowana na podstawie art. 243 i 245 WKC, w postaci wdrożonej przez właściwe przepisy krajowe zainteresowanego państwa członkowskiego, lub wniosek o umorzenie zgodnie z art. 236 WKC. Skarżąca zakwestionowała zresztą decyzję o nałożeniu ceł wydaną przez niemieckie organy celne, zarzucając w szczególności niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego. Zatem jeżeli właściwy sąd, do którego się zwrócono, ma wątpliwości co do ważności wspomnianego rozporządzenia, może on wystąpić do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE. W sytuacji gdyby Trybunał orzekł o nieważności tego rozporządzenia, sąd krajowy stwierdziłby nieważność decyzji o nałożeniu ceł w ten sposób, że skarżącej należałoby zwrócić całą kwotę ceł antydumpingowych, które skarżąca twierdzi, że zapłaciła, powiększoną o odsetki w kwocie 0,5% w skali miesięczą, zgodnie z art. 236 i 238 Abgabeordnung (niemiecki kodeks podatkowy).
- 29 Zdaniem Rady, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, skarżąca nie może domagać się zwrotu ceł w ramach skargi o odszkodowanie wniesionej na podstawie art. 288 akapit drugi WE. W istocie Trybunał orzekł w wyroku z dnia 13 marca 1992 r.

w sprawie C-282/90 Vreugdenhil przeciwko Komisji, Rec. str. I-1937, pkt 12, że jedynie sądy krajowe są właściwe dla rozpoznania żądań o zwrot kwot nienależnie pobranych przez organ krajowy na podstawie uregulowań wspólnotowych, których nieważność została następnie stwierdzona. Podobnie w wyroku z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-167/94 Nölle przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2589, pkt 35, Sąd wskazał, że w przypadku gdy jednostka uważa się za poszkodowaną przez zastosowanie wspólnotowego aktu normatywnego, który uważa za niezgodny z prawem, a jego wykonanie zostało powierzone władzom krajowym, ma ona możliwość zakwestionowania ważności tego aktu przy okazji jego wykonania, przed sądem krajowym, w ramach postępowania przeciwko organom krajowym.

30 Argumenty skarżącej, w świetle których nie mogła ona we właściwym czasie sformułować skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia ostatecznego, są zdaniem Rady pozbawione znaczenia w tym zakresie. Przede wszystkim w niniejszej sprawie kwestia wymagająca wyjaśnienia dotyczy stosunku między skargą o odszkodowanie a wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności aktu, a nie między skargą o odszkodowanie a skargą o stwierdzenie nieważności. Dalej, powodem, dla którego niedopuszczalne jest zaskarżenie przez skarżącą rozporządzenia ostatecznego, nie było zbyt późne powzięcie wiadomości o decyzji w sprawie porozumienia, ale fakt, że rozporządzenie nie dotyczyło jej w sposób indywidualny, w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Na koniec skarga o odszkodowanie nie może być stosowana w celu uchylenia się od zachowania wymogów odnośnie do terminów przewidzianych w art. 230 akapit piąty WE (wyrok Trybunału z dnia 12 grudnia 1967 r. w sprawie 4/67 Collignon przeciwko Komisji, Rec. str. 469).

31 Co się tyczy wymienionego wyżej wyroku w sprawie Krohn przeciwko Komisji, cytowanego przez skarżącą, Rada twierdzi, że fragmenty cytowane przez skarżącą dotyczyły kwestii, przed jakim sądem należy dochodzić odszkodowania, w sytuacji gdy władze krajowe zastosowały prawo wspólnotowe, a nie tego, jaką kwotę można uzyskać tytułem odszkodowania na podstawie art. 288 akapit drugi WE.

- 32 Ponadto, w przeciwieństwie do twierdzeń skarżącej, zważywszy, że sąd krajowy, do którego wystąpiła, może zwrócić się do Trybunału w trybie prejudycjalnym z pytaniem o ważność rozporządzenia ostatecznego, krajowa procedura prawna daje skuteczny środek zapewniający ochronę zainteresowanych jednostek.
- 33 Rada wskazuje ponadto, że w każdym razie mające bezpośrednie zastosowanie prawo wspólnotowe przewiduje w art. 236 WKC szczególną drogę odwoławczą, gdy cła zostały pobrane w sposób mający — w świetle zarzutów — charakter nadużycia. W świetle prawa wspólnotowego dłużnik celny powinien więc najpierw zwrócić się o ochronę do sądów krajowych, zamiast wnosić skargę o odszkodowanie przed sąd wspólnotowy.
- 34 Na koniec Rada i Komisja wskazują, że gdyby uwzględniono niniejszą skargę, należałoby również uwzględnić skargę wniesioną przez skarżącą w postępowaniu krajowym na powiadomienia o kwocie należności celnych, co prowadziłoby do podwójnego naprawienia szkody skarżącej.
- 35 Skarżąca uważa, że ta argumentacja jest bezzasadna.
- 36 Podkreśla ona, że przedmiotem jej skargi jest odszkodowanie za korzyści utracone z powodu niezgodności z prawem rozporządzenia ostatecznego, a nie zwrot zapłaconych ceł. Zarzuty niedopuszczalności w rzeczywistości dotyczą jedynie metody obliczenia tych utraconych korzyści, co stanowi kwestię dotyczącą istoty sprawy, a nie prawdziwy charakter skargi.

37 Co się tyczy tej metody, skarżąca wskazuje, że zapłacone cło antydumpingowe było po prostu użyte jako „narzędzie do zmierzenia” jej szkody w celu ustalenia, jaka byłaby jej sytuacja, gdyby nie zapłaciła tych ceł. Strata została tym samym wyceniona poprzez porównanie dochodów osiągniętych po zapłaceniu ceł antydumpingowych, gdy obowiązywało rozporządzenie ostateczne, i tych, które mogłaby ona osiągnąć, gdyby nie zapłaciła ceł. Zatem suma żądana tytułem odszkodowania w kwocie 1 633 344,33 EUR różni się od kwoty 2 818 163,09 EUR zapłaconej tytułem ceł antydumpingowych. Ponadto metoda ta została uznana przez orzecznictwo (wyrok Trybunału z dnia 4 października 1979 r. w sprawie 238/78 Ireks-Arkady przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 2955, pkt 13).

38 Skarga nie zmierza więc do unicestwienia skutków prawnych rozporządzenia ostatecznego. Ponadto w sytuacji gdy, jak w niniejszej sprawie, akt, który doprowadził do powstania szkody, nie podlega zaskarżeniu na podstawie art. 230 WE, skarga o odszkodowanie taka jak niniejsza jest dopuszczalna. Gdyby skarga została uwzględniona, niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego byłaby jedynie pośrednią konsekwencją i dotyczyłaby jedynie stron postępowania. Szkoda, której naprawienia zażądano, nie ma związku z materialnymi skutkami prawnymi wspomnianego rozporządzenia i nie może zostać unicestwiona w drodze skargi o stwierdzenie nieważności, jak to również zostało stwierdzone w wymienionym wyżej wyroku w sprawie Fresh Marine przeciwko Komisji, pkt 47–51.

39 Skarżąca wskazuje, że przywoływane przez Radę i Komisję orzecznictwo dotyczy wyjątkowej sytuacji, gdy skarga o odszkodowanie zmierza pośrednio do obejścia niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę to, że w czasie, gdy skarga o stwierdzenie nieważności mogła zostać wniesiona, niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego nie była oczywista, a zatem taka możliwość nie mogła nigdy zostać wzięta pod uwagę przez skarżącą. Argumenty skarżącej dotyczące niezgodności z prawem rozporządzenia ostatecznego zmierzały jedynie do wykazania odpowiedzialności Rady i Komisji, a nie do unicestwienia skutków wspomnianego rozporządzenia, jak to zostało również stwierdzone w wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 grudnia 2003 r. w sprawie T-146/01 DLD Trading przeciwko

Radzie, Rec. str. II-6005, pkt 52. Argumenty Rady uchybiają tym samym autonomicznemu charakterowi skargi o odszkodowanie i nie uwzględniają faktu, że żadna jednostka, niezależnie czy dotyczy jej to indywidualnie, czy nie, nie mogła powoływać się na niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego na podstawie wskazanej w ramach niniejszej skargi, to jest braku uwzględnienia decyzji w sprawie porozumienia, ponieważ ten element nie mógł być znany w okresie, w którym należało wnieść skargę o stwierdzenie nieważności.

40 Ponadto — odmiennie niż w sytuacji, która miała miejsce w sprawach powołanych przez Radę i Komisję w pkt 26 powyżej — skarżąca nie dochodzi zapłaty kwoty, której jej odmówiono. Ponieważ w przypadku skarżącej nigdy nie doszło do oddalenia skargi o stwierdzenie nieważności, nie można uważać, że pośrednio próbuje ona uzyskać taki sam rezultat przy pomocy skargi o odszkodowanie. Co więcej, Rada i Komisja nie biorą pod uwagę kontekstu stwierdzenia zawartego w punkcie 50 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Fresh Marine przeciwko Komisji i powtórnego w przywołanym tam orzecznictwie, które znajduje zastosowanie jedynie z zastrzeżeniem konkretnych okoliczności poszczególnych spraw.

41 Wreszcie skarżąca twierdzi, że niniejsza skarga nie mogłaby doprowadzić do podwójnego zwrotu zapłaconych ceł antydumpingowych w zakresie, w jakim skarga ta zmierza do odszkodowania za utracone korzyści, które ma inny charakter prawny od zwrotu nienależnie zapłaconych kwot. Ponadto sądy krajowe nie są właściwe w zakresie zasądzania odszkodowań, jeśli do powstania szkody doprowadziło zachowanie instytucji wspólnotowych.

42 W tym względzie skarżąca wskazuje, że zważywszy, iż niemieckie organy celne zastosowały obowiązujące rozporządzenie ostateczne nie dysponując żadnym zakresem swobodnego uznania, do powstania zarzucanej szkody doprowadziło zawinione zachowanie instytucji wspólnotowych. Zatem sąd wspólnotowy ma wyłączną właściwość w zakresie rozpoznania skargi, bez konieczności spełnienia przez skarżącą wymogu wyczerpania krajowej drogi sądowej (ww. wyrok w sprawie Krohn przeciwko Komisji, pkt 19). Ponadto dokonane przez Radę odesłanie do

wymienionego wyżej wyroku w sprawie Vreugdenhil przeciwko Komisji jest mylne, skoro w niniejszym przypadku, i odmiennie niż w sytuacji, której dotyczy ten wyrok, nigdy nie doszło do stwierdzenia nieważności rozporządzenia ostatecznego. Ponadto wymóg, by skarżąca wyczerpała przed złożeniem skargi o odszkodowanie dostępną jej krajową drogę sądową, jest sprzeczny z prawidłowym administrowaniem wymiarem sprawiedliwości i skutecznością postępowania (wyrok Trybunału z dnia 24 października 1973 r. w sprawie 43/72 Merkur Aussenhandels przeciwko Komisji, Rec. str. 1055, pkt 5–7). Istniało bowiem ryzyko, że ostateczna decyzja krajowa w sprawie wniosku o zwrot zostałaby wydana w odległej dacie, ponieważ skarżąca powołała się na niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego tytułem zarzutu uzupełniającego w ramach krajowego postępowania dotyczącego klasyfikacji jej przywozu.

- 43 W każdym razie skarżąca uważa, że wbrew wymogom orzecznictwa, dostępna jej krajowa droga sądowa nie ma charakteru mogącego w skuteczny sposób zapewnić jej ochronę, zważywszy, że dopiero z opóźnieniem mogła dowiedzieć się o decyzji w sprawie porozumienia, a tym samym o niezgodności z prawem rozporządzenia ostatecznego. W ten sposób dopiero w dniu 22 września 2004 r., po ogłoszeniu decyzji w sprawie porozumienia w dniu 6 czerwca 2003 r. i wydaniu rozporządzenia nr 1322/2004 w dniu 16 lipca 2004 r., mogła wnieść wniosek o zwrot wszystkich zapłaconych ceł na podstawie art. 236 WKC, powołując się na niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego.
- 44 Zatem w okresie wdrożenia rozporządzenia ostatecznego skarżąca nie dysponowała możliwością zakwestionowania jego ważności przed sądami krajowymi. Ponadto art. 236 WKC stanowi, że należności celne podlegają zwrotowi, gdy okaże się, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna. Otóż skarżąca podkreśla, że w przedmiotowym okresie, rozporządzenie ostateczne obowiązywało, a zatem cła antydumpingowe były prawnie należne. Co więcej, utrzymuje ona, że uwzględniając trzyletni okres przedawnienia, liczony od powiadomienia dłużnika o należnościach, o którym mowa w art. 236 WKC, mogła domagać się zwrotu ceł na podstawie niezgodności z prawem rozporządzenia ostatecznego jedynie za okres trzech lat przed wniesieniem wniosku w dniu 22 września 2004 r. Zatem nie może otrzymać zwrotu ceł zapłaconych między czerwcem 2000 r. a wrześniem lub październikiem 2001 r.

Ocena Sądu

- 45 Rada i Komisja twierdzą zasadniczo, że niniejsza skarga stanowi w rzeczywistości wniosek o zwrot ceł antidumpingowych zapłaconych przez skarżącą krajowym organom celnym na podstawie rozporządzenia ostatecznego. Rada i Komisja podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji nie jest właściwy dla rozpoznania takiego wniosku
- 46 W tym względzie należy przede wszystkim podkreślić, że na mocy art. 236 ust. 2 WKC „[n]ależności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Wniosek należy złożyć we właściwym urzędzie celnym”. Ponadto art. 243. ust. 1 akapit pierwszy WKC stanowi, że „[k]ażda osoba ma prawo odwołać się od decyzji organów celnych w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, która dotyczy bezpośrednio i indywidualnie tej osoby”. Trzeci akapit tego przepisu wskazuje, że „[o]dwołanie należy złożyć w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym wystąpiono z wnioskiem o jej wydanie. Wreszcie na mocy art. 245 WKC „[p]rzepisy dotyczące stosowania postępowania odwoławczego określają państwa członkowskie”.
- 47 Należy zatem stwierdzić, że mające zastosowanie wtórne prawo wspólnotowe wyraźnie przewidziało środek prawny dostępny dla dłużnika zobowiązanego do zapłaty należności celnych przywozowych, który uważa, iż organy celne niesłusznie nałożyły na niego takie należności. Środek ten realizowany jest na poziomie krajowym, zgodnie z procedurą ustanowioną przez dane państwo członkowskie, zgodnie z zasadami zawartymi w art. 243–246 WKC. W ramach takiego odwołania dłużnik może ponadto przedstawić właściwemu sądowi, przed który wniesiono sprawę, wniosek o wydanie postanowienia odsyłającego w celu oceny ważności przepisu wspólnotowego, na podstawie którego wydana została decyzja określająca wysokość należności celnych, zgodnie z art. 234 akapit pierwszy lit. b) WE.

48 Przy okazji skargi o odszkodowanie wniesionej w następstwie wyroku wydanego wskutek wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności aktu Trybunał orzekł, że jedynie sądy krajowe są właściwe do rozpoznania żądań o zwrot kwot nienależnie pobranych przez organ krajowy na podstawie uregulowania wspólnotowego, którego nieważność została następnie stwierdzona (ww. wyrok w sprawie Vreugdenhil przeciwko Komisji, pkt 12).

49 W niniejszej sprawie prawdą jest, że skarżąca formalnie kwalifikuje szkodę, której naprawienia dochodzi, jako utracone korzyści. Sąd orzekł, że skarga zmierzająca do naprawienia szkody handlowej, odpowiadająca utraconym korzyściom związanym z zawieszeniem eksportu skarżącej do Wspólnoty, jak również kosztom odzyskania jej pozycji na rynku wspólnotowym, z powodu zawinionego zachowania Komisji, które doprowadziło do ustanowienia środków tymczasowych wymierzonych przeciwko przywózowi jej produktów, różni się od wniosku zmierzającego do uchylecia tymczasowych ceł antydumpingowych i wyrównawczych nałożonych na przywóz jej produktów do Wspólnoty i w odpowiednim przypadku do zwolnienia kwot złożonych tytułem tych ceł tymczasowych oraz że w takiej sytuacji skargę taką należy uznać za dopuszczalną (zob. ww. wyrok w sprawie Fresh Marine przeciwko Komisji, pkt 46).

50 Jednakże należy stwierdzić, że skarżąca wyraźnie wskazuje w swej skardze, że ma ona na celu zrekompensowanie korzyści utraconych wskutek nienależnie zapłaconych kwot w postaci ceł antydumpingowych. Ponadto, jak wskazują Rada i Komisja, z wyjaśnień skarżącej oraz załączników nr 12 i 13 do wniosku, jak również z załącznika 2 do uwag pisemnych odnośnie do zarzutu niedopuszczalności wynika, że skarżąca wylicza swoje utracone korzyści jako sumę zapłaconych w przedmiotowym okresie ceł antydumpingowych pomniejszoną o podatki, które musiałyby odprowadzić od tej kwoty, gdyby rzeczony cła nie zostały zapłacone.

51 Wynika z tego, że pomijając czysto formalną kwestię nazwania dochodzonej szkody utraconymi korzyściami, należy stwierdzić, że wspomniana szkoda, zidentyfikowana i wyliczona przez skarżącą, w rzeczywistości musi zostać uznana za wynikającą

w sposób bezpośredni, konieczny i wyłączny z zapłaty sumy należnej tytułem nałożonych ceł antidumpingowych w ten sposób, że elementem niniejszej skargi jest ostatecznie wniosek o zwrot ceł zapłaconych zdaniem skarżącej nienależnie, pomniejszonych o podatek. Jedynie okoliczność, że wysokość szkody, której naprawienia zażądano, nie odpowiada dokładnie sumie rzeczywiście zapłaconych ceł, nie ma w tym względzie znaczenia w zakresie, w jakim wynika ona z prostego pomniejszenia tej sumy o podatki, które skarżąca musiałaby rzekomo zapłacić, gdyby nie nałożono na nią ceł antidumpingowych. Nie powinna więc ona wpływać na sam charakter niniejszego wniosku

- 52 Zatem zgodnie z wyżej przywołanym w pkt 48 orzecznictwem rozpatrzenie takiego wniosku należy do wyłącznej właściwości sądów krajowych. Wbrew twierdzeniom skarżącej, nie ma w tym względzie znaczenia, że w niniejszym przypadku Trybunał nie stwierdził nieważności rozporządzenia ostatecznego przy okazji wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego jego ważności.
- 53 W istocie, nawet zakładając, że Sąd Pierwszej Instancji w ramach badania przesłanek odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty stwierdziłby, że rozporządzenie ostateczne jest niezgodne z prawem, okoliczność ta nie prowadziłaby do przyznania Sądowi właściwości do rozpoznania żądań o zwrot kwot pobranych przez organy celne na podstawie tego rozporządzenia.
- 54 Z jednej strony należy przypomnieć w tym względzie, że na mocy art. 2 ust. 1 lit. b) każdej z dwóch decyzji odnoszących się do systemu środków własnych Wspólnot Europejskich, mających kolejno zastosowanie biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, to znaczy decyzji Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. (Dz.U. L 293, str. 9), a następnie, od dnia 1 stycznia 2002 r., decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. (Dz.U. L 253, str. 42), „cła pobierane na podstawie Wspólnej Taryfy Celnej i inne cła ustanowione lub do ustanowienia przez instytucje Wspólnot w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi” są środkami własnymi określonymi w budżecie Unii Europejskiej.

- 55 Artykuł 8 ust. 1 omawianych decyzji stanowi ponadto, że środki własne Wspólnot, określone w art. 2 ust. 1 lit. a) i b), są pobierane przez państwa członkowskie zgodnie z przepisami prawa krajowego wprowadzonymi ustawą, rozporządzeniem lub aktem administracyjnym, które w razie potrzeby zostaną dostosowane do wymogów prawa wspólnotowego.
- 56 Zatem okoliczność, że władze krajowe są właściwe do pobierania środków własnych Wspólnoty, do których należą cła antydumpingowe, uzasadnia to, by spory dotyczące zwrotu pobranych na rzecz Wspólnoty należności celnych przywozowych należały do kompetencji sądów krajowych i powinny być przez nie rozstrzygane w ramach procedur odwoławczych przewidzianych przez zainteresowane państwo członkowskie, zgodnie z zasadami zawartymi w art. 243–246 WKC (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 21 maja 1976 r. w sprawie 26/74 Roquette Frères przeciwko Komisji, Rec. str. 677, pkt 11).
- 57 W tym względzie należy ponadto wskazać, że w ramach postępowania, o którym mowa w art. 11 ust 8 rozporządzenia (WE) nr 384/96, który pozwala importerowi na przedstawienie wniosku o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został usunięty lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła, mimo że przedmiotowy wniosek o zwrot został złożony do Komisji za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do swobodnego obrotu, w sytuacji gdy Komisja decyduje, że należy przychylić się do wspomnianego wniosku, kwotę zatwierdzonego zwrotu zwykle wypłaca państwo członkowskie w ciągu 90 dni od daty podjęcia decyzji przez Komisję zgodnie z ostatnim akapitem tego przepisu.
- 58 Z drugiej strony należy wskazać, jak na to zwróciły uwagę Rada i Komisja, że w świetle dowodów przedstawionych przez samą skarżącą, wniosła ona w dniu 18 listopada 2003 r., na podstawie art. 236 WKC, wniosek o zwrot ceł antydumpingowych pobranych od przywozu zgłoszonego jako objęty zakresem rozporządzenia ostatecznego, lecz który zdaniem skarżącej został błędnie za taki

uznany. Wniosek ten został częściowo oddalony i obecnie jest przedmiotem postępowania odwoławczego. Ponadto skarżąca na tej samej podstawie wniosła w dniu 22 września 2004 r. wniosek o zwrot wszystkich zapłaconych przez nią ceł antydumpingowych, powołując się na niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego.

- 59 Zatem nie tylko kwota ceł antydumpingowych, które skarżąca ostatecznie uiściła, może zostać zmniejszona, jako że klasyfikacja niektórych rodzajów przywozu jest cały czas przedmiotem postępowania krajowego, lecz, co więcej, możliwe jest, że w wyniku wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności rozporządzenia ostatecznego skarżąca otrzyma od krajowych organów celnych zwrot uiszczonych ceł antydumpingowych.
- 60 W rezultacie — biorąc pod uwagę, że poprzez niniejszą skargę skarżąca zamierza ostatecznie do otrzymania zwrotu nałożonych na nią ceł antydumpingowych na tej podstawie, że były one oparte na niezgodnym z prawem rozporządzeniu — należy podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem, w przypadku gdy jednostka uważa, że poniosła szkodę wskutek zastosowania wspólnotowego aktu normatywnego, który uważa za niezgodny z prawem, ma ona możliwość zakwestionowania — gdy wykonanie tego aktu zostało powierzone władzom krajowym — ważności tego aktu przy okazji jego wykonania przed sądem krajowym, w ramach postępowania przeciwko organom krajowym. W warunkach określonych w art. 234 WE sąd ten może, a wręcz powinien, przedłożyć Trybunałowi pytanie prejudycjalne dotyczące ważności danego aktu wspólnotowego (wyrok Trybunału z dnia 12 kwietnia 1984 r. w sprawie 281/82 Unifrex przeciwko Komisji i Radzie, Rec. str. 1969, pkt 11; ww. wyrok w sprawie Nölle przeciwko Radzie i Komisji, pkt 35).
- 61 Prawdą jest, że w wyroku z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie C-239/99 Nachi Europe, Rec. str. I-1197, pkt 35–37, Trybunał orzekł, że ogólna zasada gwarantująca wnioskodawcy, w ramach skargi sporządzonej zgodnie z prawem krajowym w przedmiocie oddalenia jego wniosku, prawo do podniesienia zarzutu bezpraw-

ności aktu wspólnotowego, stanowiącego podstawę krajowej decyzji podjętej w stosunku do wnioskodawcy, w żaden sposób nie sprzeciwia się, by rozporządzenie stało się ostateczne w stosunku do jednostki, w odniesieniu do której rozporządzenie to musi być uważane za decyzję indywidualną i w stosunku do której jednostka może bez wątpienia domagać się stwierdzenia nieważności na podstawie art. 230 WE, co nie pozwala tej jednostce na podniesienie zarzutu bezprawności takiego rozporządzenia przed sądem krajowym (zob. w zakresie dotyczącym decyzji Komisji wyrok Trybunału z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie C-188/92 TWD Textilwerke Deggendorf, Rec. str. I-833, pkt 24 i 25). Według Trybunału taki wniosek znajduje zastosowanie do rozporządzeń ustanawiających cła antydumpingowe, z powodu ich podwójnego charakteru, który wynika z tego, że rozporządzenia ustanawiające cło antydumpingowe, mimo że mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, mogą w sposób indywidualny i bezpośredni dotyczyć w szczególności tych przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportowych, które mogą wykazać, że zostały zidentyfikowane w aktach ustanowionych przez Komisję lub Radę lub że dotyczyły ich dochodzenia przygotowawcze (wyrok Trybunału z dnia 21 lutego 1984 r., w sprawie 239/82 Allied Corporation i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 1005, pkt 12), lub także tych importerów, których ceny odsprzedaży rozpatrywanych towarów stanowią podstawę skonstruowania ceny eksportowej, w przypadku powiązań między eksporterem a importerem (wyrok Trybunału z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawach C-305/86 oraz C-160/87 Neotype Techmaslexport przeciwko Komisji i Radzie, Rec. str. I-2945, pkt 19).

- 62 Jednakże należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie wydaje się, by skarżące dotyczyła jedna z tych sytuacji. W istocie z jednej strony skarżąca nie jest w żaden sposób zidentyfikowana w rozporządzeniu nr 981/97 i rozporządzeniu ostatecznym jako producent i eksporter, a jako przedsiębiorstwa dokonującego przywozu nie dotyczyły jej dochodzenia przygotowawcze z tego tytułu. Z drugiej strony z rozporządzeń tych nie wynika, by stosowane przez skarżącą ceny odsprzedaży były podstawą skonstruowania ceny eksportowej, nawet zakładając, że była ona powiązana z eksporterem. W każdym razie, ponieważ rozporządzenie ostateczne zostało przyjęte w dniu 17 listopada 1997 r., byłoby to chronologicznie niemożliwe, biorąc pod uwagę datę utworzenia skarżącej spółki, a to w zaufaniu do oświadczenia skarżącej, według którego została ona utworzona zgodnie z prawem niemieckim w czerwcu 2000 r. lub do odpisu z rejestru handlowego Amtsgericht Köln (sąd kantonalny w Kolonii, Niemcy), przedstawionego w załączniku 2 do skargi, z którego wynika, że skarżąca została po raz pierwszy wpisana do rejestru w dniu 11 grudnia 1997 r.

- 63 A zatem — nawet bez potrzeby ustalenia, czy okoliczność, że niedopuszczalne jest, by skarżąca mogła zarzucać bezprawność rozporządzenia ostatecznego, uzasadnia dopuszczalność wniesienia niniejszej skargi — należy uznać, że rozporządzenie ostateczne nie dotyczyło skarżącej bezpośrednio i indywidualnie, wobec czego nie można stwierdzić, że niedopuszczalne było przedstawienie przez nią zarzutu jego bezprawności w ramach postępowania przed sądem krajowym, w zastosowaniu orzecznictwa opartego na wyżej wymienionym wyroku w sprawie *Nachi Europe*.
- 64 Nie można zatem w żaden sposób wykluczyć, że sąd krajowy, przed którym toczy się postępowanie, powziąwszy wątpliwość co do ważności rozporządzenia ostatecznego z powodów wskazanych przez skarżącą, to znaczy nieuwzględnienia — zdaniem skarżącej — przez wspomniane rozporządzenie ostateczne wpływu decyzji w sprawie porozumienia, skieruje do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, dotyczący ważności wspomnianego rozporządzenia, a ten ostatni, w odpowiednim przypadku, stwierdzi jego nieważność.
- 65 Otóż w takiej sytuacji należy przypomnieć, że wyrok Trybunału stwierdzający nieważność aktu wspólnotowego nakłada na wszystkie sądy państw członkowskich obowiązek uznawania tego aktu za nieważny (wyrok Trybunału z dnia 13 maja 1981 r. w sprawie 66/80 *International Chemical Corporation*, Rec. str. 1191, pkt 12 i 13) i zobowiązuje autora niezgodnego z prawem aktu do jego zmiany lub uchylenia (wyrok Trybunału z dnia 19 października 1977 r. w połączonych sprawach 117/76 i 16/77 *Ruckdeschel i in.*, Rec. str. 1753). Ponadto w pierwszej kolejności do władz krajowych należy wyciągnięcie konsekwencji w ich porządku prawnym ze stwierdzenia takiej nieważności (wyrok Trybunału z dnia 30 października 1975 r. w sprawie 23/75 *Rey Soda*, Rec. str. 1279, pkt 51), co w konsekwencji powodowałoby, że zapłacone cła antydumpingowe nie byłyby już należne i co do zasady powinny zostać zwrócone przez organy celne.
- 66 Poza tym, że — jak wynika z powyższych rozważań — skarżąca dysponuje trybem sądowym pozwalającym jej na skuteczne podważenie ważności rozporządzenia ostatecznego w celu uzyskania zwrotu pobranych na jego podstawie ceł antydumpingowych, którym się sprzeciwiła, należy wskazać, że gdyby Sąd musiał uwzględnić niniejszy wniosek skarżącej, mogłaby ona dwukrotnie uzyskać odszkodowanie *in idem*.

67 Z całości powyższych rozważań wynika, że w związku z tym, iż niniejsza skarga musi zostać zasadniczo uznana za wniosek o zwrot uiszczonych przez skarżącą krajowym organom celnym ceł antydumpingowych, Sąd Pierwszej Instancji nie jest właściwy dla jej rozpoznania.

68 Żaden z argumentów skarżącej nie może podważyć tego stwierdzenia.

69 Po pierwsze, jest prawdą — na co zwraca uwagę skarżąca — że Trybunał wskazał w wyżej wymienionym wyroku w sprawie Merkur Aussenhandels przeciwko Komisji (pkt 5 i 6), w odpowiedzi na argument Komisji, zgodnie z którym należało odesłać skarżącą do krajowych władz administracyjnych i sądowych, które przedstawiły Trybunałowi kwestię ważności spornych rozporządzeń, że jest sprzeczne z zasadą prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz z wymogiem ekonomii procesowej, zobowiązanie skarżącej do uciekania się do krajowych dróg prawnych i oczekiwania tym samym, przez wydłużony okres, na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie jej wniosku.

70 Jednakże sprawa ta różni się od niniejszej skargi w zakresie, w jakim miała za przedmiot wniosek o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą wskutek braku ustalenia przez Komisję wyrównawczych opłat wywozowych od przetworzonych produktów na bazie jęczmienia. Otóż w takiej sytuacji ewentualne stwierdzenie nieważności będącego przedmiotem sporu rozporządzenia z powodu bezprawnego zaniechania ustalenia przez Komisję tych kwot nie prowadziłyby w żaden sposób do przyznania skarżącej żadanego przez nią na podstawie skargi o odszkodowanie naprawienia szkody, wobec czego uzyskawszy to stwierdzenie nieważności, musiałby w każdym razie zwrócić się do Trybunału z żądaniem naprawienia szkodę, ponieważ władze krajowe nie są właściwe do ustalania takich kwot.

- 71 Ponadto należy stwierdzić, jak to zostało wskazane powyżej, że WKC wyraźnie przewidział szczególne postępowanie na poziomie krajowym, w sytuacji gdy dłużnik uważa, że niesłusznie nałożono na niego należności celne przywozowe.
- 72 Po drugie, skarżąca twierdzi, że w rezultacie trzyletniego okresu przedawnienia, o którym mowa w art. 236 WKC, pozbawiona została prawa do zwrotu ceł antydumpingowych zapłaconych za okres poprzedzający okres trzech lat przed wniesieniem przez nią skargi w dniu 22 września 2004 r., w której mogła po raz pierwszy podnieść zarzut bezprawności rozporządzenia ostatecznego. Przed tą datą nie mogła mieć w istocie wiedzy o tej niezgodności z prawem. Zatem wbrew wymogom orzecznictwa, krajowa droga sądowa nie mogła zapewnić skutecznej ochrony jej praw.
- 73 Nie można zgodzić się z tą argumentacją. Po pierwsze, należy przypomnieć, że art. 236 ust. 2 WKC stanowi, że należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane na wniosek złożony we właściwym urzędzie celnym przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Zgodnie z drugim akapitem tego przepisu „termin ten może zostać przedłużony, jeżeli osoba zainteresowana udowodni, iż ze względu na nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie mogła złożyć wniosku w terminie”. A zatem sam art. 236 WKC przewiduje możliwość przedłużenia terminu przedawnienia we wskazanych w nim okolicznościach. Zatem to w ramach WKC skarżąca powinna móc uzyskać takie przedłużenie, jeżeli uzasadniają to wskazane przez nią okoliczności. Nie może ona jeszcze raz obchodzić szczególnej procedury zwrotu należności celnych, o której mowa w WKC, tylko z tego względu, że jej żądanie może ewentualnie ulec częściowemu przedawnieniu.
- 74 Po drugie, należy stwierdzić, że decyzja w sprawie porozumienia przyjęta w dniu 8 grudnia 1999 r. została opublikowana w dniu 6 czerwca 2003 r., tak że licząc najpóźniej od tej daty, należy uznać, że skarżąca miała wiedzę o zdarzeniu powodującym szkodę, zakładając, że podnoszona niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego stanowi takie zdarzenie.

75 Pomimo że skarżąca twierdzi, że nałożono na nią cła na podstawie rozporządzenia ostatecznego od czerwca 2000 r., to dowody dostarczone w tym względzie nie pozwalają na weryfikację prawdziwości tego twierdzenia. W istocie załącznik nr 3 do uwag skarżącej odnośnie do zarzutów niedopuszczalności, który skarżąca przedstawiła tytułem dowodu na dokonane płatności, wskazuje, że skarżąca otrzymała od spółki spedycyjnej i przewozowej Wesotra (której związku z niniejszą sprawą skarżąca w żaden sposób nie tłumaczy) comiesięczne wezwania do zapłaty należności celnych przywozowych, których należało dokonać w Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (główny urząd celny we Frankfurcie nad Odrą, Niemcy). Chociaż wyciągi bankowe towarzyszące tym wezwaniom wydają się poświadczać, że skarżąca zastosowała się do wezwań do zapłaty do głównego urzędu celnego, niemożliwym jest określenie na podstawie tych dokumentów, z jakiego tytułu skarżąca uiściła przedmiotowe należności przywozowe, a w szczególności czy stało się to na podstawie rozporządzenia ostatecznego. W każdym razie pierwsze z tych wezwań do zapłaty dotyczące miesiąca czerwca 2000 r. datowane jest na dzień 6 lipca 2000 r. Wynika z tego, że w dniu publikacji decyzji w sprawie porozumienia, to znaczy w dniu 6 czerwca 2003 r., nie upłynął trzyletni okres przedawnienia liczony od dnia powiadomienia dłużnika o należnościach, o którym mowa w art. 236 ust. 2 WKC, i że skarżąca dysponowała rozsądnym, miesięcznym terminem, licząc od dnia publikacji decyzji w sprawie porozumienia, na wniesienie wniosku o zwrot, zarzucając niezgodność z prawem rozporządzenia ostatecznego, unikając przedawnienia roszczenia o zwrot jakichkolwiek z uiszczonych należności celnych.

76 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że przeszkoda procesowa dotycząca obejścia przepisów postępowania nie powinna wystąpić, w sytuacji gdy akt, który doprowadził do powstania szkody, nie podlega zaskarżeniu na podstawie art. 230 WE.

77 W tym względzie wystarczy podkreślić, na co zwraca również uwagę Rada, że niniejsza skarga musi zostać uznana za niedopuszczalną, ponieważ sprowadza się do wniosku o zwrot zapłaconych przez skarżącą ceł antydumpingowych, co nie należy do właściwości Sądu, a nie dlatego, że chodzi tu o obejście trybu postępowania, o którym mowa w art. 230 WE.

- 78 Po czwarte, skarżąca twierdzi, że zważywszy na to, że do powstania podnoszonej przez nią szkody doprowadziło zawinione zachowanie instytucji wspólnotowych, sąd wspólnotowy ma wyłączną właściwość w zakresie rozpoznania niniejszej skargi i nie ma konieczności spełnienia wymogu wyczerpania krajowej drogi sądowej.
- 79 Prawdą jest, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 235 WE w związku z art. 288 WE nadają sądowi wspólnotowemu wyłączną właściwość do orzekania w zakresie skarg o odszkodowanie za szkody, które można przypisać Wspólnotom (ww. wyrok w sprawie Vreugdenhil przeciwko Komisji, pkt 14, oraz wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 1995 r. w sprawie T-481/93 i T-484/93 *Exporteurs in Levende Varkens i in.* przeciwko Komisji, Rec. str. II-2941, pkt 72). Zasada ta rządzi rozdziałem właściwości pomiędzy sądem krajowym a sądem wspólnotowym w zakresie naprawienia szkód poniesionych przez jednostki wskutek zachowania władz krajowych i wspólnotowych. Jednakże nie powinna ona zwalniać sądu wspólnotowego z obowiązku zbadania prawdziwego charakteru wniesionej do niego skargi tylko z tego powodu, że zarzucana wina jest przypisywana instytucjom wspólnotowym. Otóż w niniejszym przypadku, jak wskazano uprzednio, skarga skarżącej zmierza do uzyskania zwrotu, pomniejszonych o podatek, ceł antydumpingowych zapłaconych krajowym organom celnym. O ile prawdą jest, że podnoszoną przez skarżącą winę można przypisać Wspólnocie, tym niemniej zgodnie z orzecznictwem powołanym w punktach 48 i 60 powyżej wnioszek podlega właściwości sądów krajowych, które mają uprawnienie, a nawet obowiązek, na warunkach zawartych w art. 234 akapit trzeci WE, zwrócenia się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w celu uzyskania rozstrzygnięcia co do ważności rozporządzenia ostatecznego.
- 80 Argument skarżącej musi zatem zostać odrzucony.
- 81 Po piąte, skarżąca twierdzi, że Trybunał w wyżej wymienionym wyroku w sprawie Ireks-Arkady przeciwko Radzie i Komisji oraz w wyroku z dnia 4 października 1979 r. w sprawach połączonych 64/76 i 113/76, 167/78 i 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79 *Dumortier Frères i in.* przeciwko Radzie, Rec. str. 3091, uznał prawidłowość metody polegającej na oszacowaniu poniesionej straty jako ekwiwalentu nienależnie zapłaconych ceł.

- 82 Argument ten jest jednakże pozbawiony znaczenia dla niniejszej sprawy. W tym względzie należy podkreślić, że w wyrokach przywołanych przez skarżącą (ww. wyrok w sprawie Ireks-Arkady przeciwko Radzie i Komisji, pkt 13, oraz w sprawie Dumortier Frères i in. przeciwko Radzie, pkt 14) Trybunał stwierdził w istocie, że dla poszanowania zasady równości traktowania z producentami skrobi kukurydzianej podstawę obliczenia poniesionej szkody powinna stanowić kwota refundacji należnej producentom quellmehl oraz gritz.
- 83 W istocie w wyrokach tych (pkt 6) ewentualne stwierdzenie przez Trybunał nieważności spornego rozporządzenia znoszącego refundacje dla produkcji quellmehl oraz gritz, na podstawie naruszenia zasady równego traktowania, jako że takie refundacje zostały utrzymane dla spęczniałej skrobi, nie mogło samo przez się spowodować naprawienia szkody wskazanej przez skarżącą, to znaczy braku przyznania refundacji przy uwzględnieniu okoliczności, że władze krajowe nie były właściwe do przyznania takich refundacji.
- 84 Natomiast w niniejszej sprawie ewentualny wyrok Trybunału, na podstawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawionego przez właściwy sąd krajowy, stwierdzający nieważność rozporządzenia ostatecznego, powodowałoby sam przez się obowiązek zwrotu przez niemieckie organy celne sum nienależnie uiszczonych przez skarżącą na podstawie wspomnianego rozporządzenia, tak że zarzucana szkoda zostałaby w całości naprawiona, jak to zostało poprzednio przedstawione.
- 85 Ponadto należy wskazać, że w wyżej wymienionych wyrokach w sprawie Ireks-Arkady przeciwko Radzie i Komisji (pkt 14) oraz Dumortier Frères i in. przeciwko Radzie (pkt 15) Trybunał stwierdził jedynie, że kwota refundacji, która powinna być zostać wypłacona danym producentom przy zachowaniu zasady równego traktowania, stanowiła podstawę obliczenia przy wycenie poniesionej szkody, dodając, iż

należy przyznać, że w sytuacji gdy zniesienie refundacji istotnie wpłynęło lub mogło wpłynąć na ceny, szkoda nie może zostać wyliczona w oparciu do niewypłacone refundacje. Według Trybunału podniesienie cen zastąpiłoby w tym przypadku przyznanie refundacji w celu wynagrodzenia producentowi szkody.

86 Wreszcie po szóste, argument skarżącej, zgodnie z którym wymagania wynikające z zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości i ekonomii procesowej prowadzą do uznania jej wniosku za dopuszczalny, nie może usprawiedliwiać naruszenia spójności systemu środków zaskarżenia przewidzianego przez traktat i WKC. Ponadto wątpliwym jest, by w sytuacji gdy, jak w niniejszym przypadku, skarżąca chce uzyskać po prostu zwrot zapłaconych jej zdaniem nienależnie ceł antydumpingowych, skarga z tytułu odpowiedzialności pozaumownej była najbardziej skuteczną i najkorzystniejszą, w szczególności w świetle wymogów w zakresie wystarczająco istotnego charakteru winy przypisywanej instytucjom wspólnotowym, otwierających dostęp jednostek do uprawnień odszkodowawczych, gdy ich skarga dotyczy wyborów polityki gospodarczej, i to w sytuacji gdy, zgodnie z tym, co wskazano wcześniej, samo stwierdzenie nieważności rozporządzenia ostatecznego wystarcza zasadniczo do pozbawienia ceł antydumpingowych podstawy prawnej i w ten sposób do uzasadnienia ich zwrotu przez krajowe organy celne.

87 Ponadto, jeśli chodzi o argument skarżącej zgodnie z którym jej wniosek zmierza do odzyskania utraconych korzyści, a zarzuty niedopuszczalności podniesione przez Radę i Komisję w rzeczywistości podważają jedynie zaproponowaną metodę obliczenia utraconych korzyści, co stanowi zagadnienie dotyczące istoty sprawy, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości, mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji na mocy art. 46 akapit pierwszy tegoż statutu oraz w świetle art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu, skarga powinna w szczególności wskazywać przedmiot sporu i zawierać przedstawienie streszczenia powoływanych zarzutów. W celu spełnienia tych wymogów skarga dotycząca naprawienia szkody wyrządzonej przez instytucję wspólnotową powinna zawierać informacje pozwalające na identyfikację zachowania, które skarżący zarzuca instytucji, powodów, dla których uznał on, że istnieje związek przyczynowy między tym zachowaniem a szkodą, którą, jak twierdzi, poniósł, jak

również charakteru i zakresu szkody. Natomiast żądanie jakiegokolwiek odszkodowania jest pozbawione niezbędnej precyzji i w związku z tym musi zostać uznane za niedopuszczalne (wyrok Trybunału z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schöppenstedt przeciwko Radzie, Rec. str. 975, pkt 9; wyroki Sądu z dnia 10 lipca 1990 r. w sprawie T-64/89 Automec przeciwko Komisji, Rec. str. II-367, pkt 73, oraz z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-79/96, T-260/97 i T-117/98 Camar i Tico przeciwko Komisji i Radzie, Rec. str. II-2193, pkt 181).

- 88 Otóż w niniejszej sprawie, nawet zakładając, że zaproponowana przez skarżącą metoda obliczenia nie uzasadnia, aby żądanie odszkodowania za utracone jej zdaniem korzyści zostało przekwalifikowane na wniosek o zwrot ceł antydumpingowych, należy stwierdzić, że skarżąca w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób metoda ta miałaby pokazać zakres utraconych przez nią korzyści ani na czym utrata korzyści polega. Co najwyżej wskazuje ona we wniosku, że przystępowała do nabycia rumuńskiej walcowni Artrom SA, co stanowiłoby inwestycję o charakterze jednocześnie technicznym i organizacyjnym, zatem w zakresie, w jakim stale rozszerzała gamę rur i przewodów proponowanych swoim klientom, można by stwierdzić, że jej rentowność mogłaby być jeszcze wyższa, gdyby utracone korzyści zostały wykorzystane i zainwestowane we wspomniane wyżej potrzeby. Poza faktem, że skarżąca w żaden sposób nie wskazuje zakresu, w jakim zaproponowana wycena odzwierciedla utracone korzyści wynikające z niemożności zainwestowania w spółkę Artrom, ani nie wykazuje realności tej niemożności, należy stwierdzić, że w pkt 28 swojego wniosku skarżąca sama wskazuje, że przystąpiła do nabycia spółki Artrom. Zresztą z poprzednich wywodów skarżącej wydaje się wynikać, że mierza ona w ten sposób, nie do uściślenia, na czym polegają utracone jej zdaniem korzyści wycenione na 1 633 344,33 EUR, ale do wykazania, że te utracone korzyści w rzeczywistości mogłyby być wyższe od tej wyceny, nie szacując jednakże w żaden sposób tych dodatkowych utraconych korzyści.

- 89 A zatem nawet jeśli należałoby stwierdzić, że żądanie główne nie sprowadza się do wniosku o zwrot ceł antydumpingowych, należy uznać, że nie spełnia ono wymogów co do formy skargi, wskazanych z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu.

- 90 Z całości powyższych rozważań wynika, że żądanie główne musi zostać odrzucone jako niedopuszczalne, bez konieczności wypowiedzania się w zakresie podniesionej przez Komisję przeszkody procesowej, dotyczącej uchybienia w zakresie wymogów co do formy zawartych w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu, przez to, że we wniosku nie wykazano istnienia szkody.

Co do żądania ewentualnego

Argumenty stron

- 91 W świetle brzmienia żądań zawartych w skardze, skarżąca wnosi „ewentualnie o zasądzenie na jej rzecz z tego samego tytułu kwoty w wysokości podlegającej ustaleniu w toku postępowania, po wydaniu przez Sąd wyroku wstępnego, za porozumieniem stron, a w razie braku takiego porozumienia — końcowym wyrokiem Sądu”.
- 92 Rada i Komisja uważają, że żądanie zmierzające do wydania przez Sąd wyroku wstępnego stwierdzającego odpowiedzialność Wspólnoty również powinno zostać odrzucone jako niedopuszczalne.
- 93 Rada twierdzi, że ze skargi wynika, iż żądanie to sformułowane zostało albo dla przypadku gdyby wysokości szkody przywoływanej w żądaniu głównym, to jest utraconych korzyści poniesionych w związku z zapłatą ceł antydumpingowych, nie dało się określić, albo w celu uzyskania naprawienia dodatkowej szkody wynikającej z tego, że skarżącej przeszkodziło w dokonaniu inwestycji, a tym samym w zwiększeniu jej rentowności.

- 94 Jeśli chodzi o pierwszą sytuację, Rada uważa, że wniosek jest niedopuszczalny z tych samych powodów, co żądanie główne. Co się tyczy drugiej sytuacji, wniosek nie spełnia zdaniami Rady wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu. Skarżąca ograniczyła się bowiem do wskazania, że można przytoczyć okoliczność, że jej rentowność mogłaby być jeszcze wyższa, gdyby utracone korzyści zostały wykorzystane i zainwestowane na potrzeby spółki Artrom, w trakcie nabywania której była skarżąca, i że jej rentowność mogłaby być wyższa, nie dostarczając jednak żadnego dowodu na poparcie tych twierdzeń.
- 95 Zatem niniejszy wniosek nie wpisuje się w takie same okoliczności jak te, które doprowadziły do wydania wyroku Sądu z dnia 30 września 1998 r. w sprawie T-149/96 Coldiretti i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-3841, pkt 49 i 50, w którym Sąd uznał, że „szczegółowe oszacowania rzekomo poniesionych szkód” uzasadniają uznanie skargi za wystarczająco precyzyjną.
- 96 Otóż w ramach skargi o odszkodowanie sąd wspólnotowy orzeka poprzez wydanie wyroku wstępnego jedynie wtedy, gdy spełnione są wszystkie materialnoprawne przesłanki, o których mowa art. 288 akapit drugi WE, lecz trudności o charakterze praktycznym przeszkadzają w dokładnym obliczeniu szkody. Jednak wystąpienie szkody musi być pewne, a skarga musi dostarczać dowodów pozwalających na zidentyfikowanie jej natury i charakteru, co potwierdzają przywoływane przez skarżącą wyżej wymienione wyroki: w sprawie Coldiretti i in. przeciwko Radzie i Komisji oraz wyrok Trybunału z dnia 14 maja 1975 r. w sprawie 74/74 CNTA przeciwko Komisji, Rec. str. 533, pkt 42 i 45–47.
- 97 Komisja utrzymuje, że żądanie ewentualne ze swojej natury ma mniejsze znaczenie niż żądanie główne, w ten sposób, że niniejsze żądanie ewentualne nie może wnieść nic nowego dla żądania głównego, a zatem jest niedopuszczalne.

- 98 W każdym razie żądanie ewentualne powinno być podporządkowane żądaniu głównemu w ten sposób, że niedopuszczalność tego ostatniego powinna pociągać za sobą niedopuszczalność żądania ewentualnego. W tym względzie Sąd nie mógłby przekwalifikować żądania ewentualnego na główne bez orzekania ultra petita.
- 99 Gdyby Sąd zdecydował jednak o przystąpieniu do takiego przekwalifikowania, Komisja uważa, że wniosek byłby niedopuszczalny z powodu uchybienia wymogom zawartym w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu. Skargę można w tym zakresie podsumować jako zbiór domysłów, który nie zawiera jasnej, precyzyjnej i konkretnej argumentacji. Komisja powtarza wreszcie swój argument, zgodnie z którym skarżąca w żaden sposób nie wykazuje, że szkoda wynika z prawidłowego zastosowania rozporządzenia ostatecznego przez krajowe organy celne, a nie ze złego zastosowania tego rozporządzenia. A zatem skarżąca nie dostarczyła również, w ramach swojego żądania ewentualnego, jakiegokolwiek dowodu na to, że źródłem jej szkody jest wina, którą można by w całości przypisać instytucjom wspólnotowym. Wniosek jest niedopuszczalny, ponieważ zarzuty przedstawione przez skarżącą są niewystarczające.
- 100 Skarżąca wskazuje, że jej żądanie, wynikające ze skargi, należy zakwalifikować jako ewentualne. Żądanie to zostało sformułowane jedynie na wypadek, gdyby Sąd nie przyznał konkretnej żądanej sumy, czy to z powodu zakwestionowania metody obliczenia lub kwoty utraconych korzyści, czy też z powodu szczególnych trudności napotkanych przez Sąd przy ustaleniu rzeczowej kwoty.
- 101 Ponadto twierdzenie Komisji, zgodnie z którym żądanie ewentualne jest z natury mniej ważne od żądania głównego jest bezzasadne. W istocie w niniejszym wypadku jedyna różnica pomiędzy obydwoma żądaniem polega na tym, że jedno wskazuje precyzyjną kwotę, podczas gdy drugie wzywa Sąd do określenia tej kwoty poprzez wyrok wstępny. Skarżąca precyzuje zatem, że w swoim żądaniu ewentualnym nie powołuje żadnej szkody ponad utracone korzyści.

- 102 Skarżąca stwierdza na koniec, że w niniejszym przypadku spełnione są wszystkie warunki, by Sąd mógł wydać wyrok wstępny. Po pierwsze, jasno przedstawiła powód, dla którego instytucje wspólnotowe powinny zostać pociągnięte do odpowiedzialności na podstawie art. 288 akapit drugi WE. Po drugie, wykazała ona, że poniosła konkretną szkodę oraz dostarczyła szczegółowo określonych informacji odnośnie do kryteriów użytych dla oceny jej wysokości. Wreszcie wytłumaczyła, dlaczego kwota ta jest trudna do ustalenia. Sąd może więc orzec w kwestii głównej, zachowując ocenę szkody na późniejszy etap. Skarżąca domaga się więc od niego podjęcia decyzji na etapie wstępnym i odłożenia oceny wysokości szkody i istnienia związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym Komisji zachowaniem i rzeczoną szkodą na późniejszy etap, jak orzeczono w wymienionym wyżej wyroku w sprawie Krohn przeciwko Komisji i w wyroku Trybunału z dnia 13 lutego 1979 r. w sprawie 101/78 Granaria, Rec. str. 623.

Ocena Sądu

- 103 Na wstępie należy stwierdzić, że skarżąca wskazuje w końcowej części pkt 149 skargi, że w sytuacji gdyby dysponowała sumą odpowiadającą zapłaconym cłom, „możliwe, że jej rentowność mogłaby być jeszcze wyższa, gdyby utracone korzyści zostały wykorzystane i zainwestowane” w spółkę Artrom. A zatem należy stwierdzić, że szkoda wynikająca z podnoszonej niemożności zainwestowania w rzeczoną spółkę przez samą skarżącą uważana jest za odmienną od wcześniej wyliczonych utraconych korzyści, wbrew temu, co skarżąca wydaje się twierdzić w swoich uwagach co do zarzutów niedopuszczalności.
- 104 Skarżąca dodaje we wniosku, że „uwzględniając jej rentowność w pierwszych latach jej działalności, w normalnym toku wypadków, dalej osiągałaby coraz większe zyski” oraz że „rzeczywiście poniesiona przez [nią] szkoda mogłaby przekroczyć 1 633 344,33 EUR w zakresie, w jakim nie można wykluczyć wyższej rentowności spółki”.

- 105 Wreszcie, po analizie orzecznictwa, skarżąca wnosi o wydanie wyroku wstępnego, oświadczając, że „w zakresie, w jakim przytoczone zostały wystarczające dowody pewnej szkody lub w jakim napotyka ona trudności w dostarczeniu ostatecznego wyliczenia później utraconych korzyści, wnosi ona do Sądu o nakazanie Wspólnocie Europejskiej naprawienia poniesionej szkody przez zasądzenie kwoty 1 633 344,33 EUR tytułem utraconych korzyści lub ewentualnie upoważnienia stron do uregulowania kwestii odszkodowania w ramach ugody po wydaniu przez Sąd wyroku wstępnego w przedmiocie odszkodowania”.
- 106 Wynika z tego, że w skardze usprawiedliwia ona swoje trudności w dokładnym określeniu szkody jedynie faktem, że mogłaby ona okazać się wyższa od utraconych korzyści początkowo wyliczonych na podstawie zapłaconych ceł antydumpingowych, w szczególności biorąc pod uwagę inwestycje, których mogła dokonać, i wyższą rentowność, którą prawdopodobnie mogła osiągnąć. Skarżąca, wbrew temu, co twierdzi w swoich uwagach co do podniesionych przez Radę i Komisję zarzutów niedopuszczalności, w żaden sposób nie utrzymywała zatem w swej skardze, że trudności w wycenie szkody dotyczą kwoty 1 633 344,33 EUR z tytułu dochodzonych przez nią w ramach żądania głównego utraconych korzyści lub metody zastosowanej przy ustaleniu takiej kwoty.
- 107 Argument ten, podniesiony na etapie przedstawiania uwag co do zarzutów niedopuszczalności, nie jest zatem dopuszczalny i prowadzi, na późniejszym etapie, do ponownej interpretacji skargi, której brzmienie wypacza.
- 108 Co do dopuszczalności samego żądania ewentualnego należy przypomnieć, że w celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem

sprawiedliwości, dla dopuszczalności skargi konieczne jest, by istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których się ona opiera, wynikały, przynajmniej w skrócie, ale w sposób spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (wyroki Trybunału z dnia 13 grudnia 1990 r. w sprawie C-347/88 Komisja przeciwko Grecji, Rec. str. I-4747, pkt 28, oraz z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie C-52/90 Komisja przeciwko Danii, Rec. str. I-2187, pkt 17 i następane; postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 1993 r. w sprawie T-56/92 Koelman przeciwko Komisji, Rec. str. II-1267, pkt 21; wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-961, pkt 106; postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 1996 r. w sprawie T-53/96 Syndicat des producteurs de viande bovine i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1579, pkt 21, oraz wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-113/96 Dubois et Fils przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-125, pkt 29).

109 Aby spełnić te wymagania, skarga o naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję wspólnotową musi zawierać elementy, które pozwolą określić w szczególności szkodę, którą w świetle swych twierdzeń skarżący poniósł, a dokładniej charakter i zakres tej szkody (ww. wyrok w sprawie Exporteurs in Levende Varkens i in. przeciwko Komisji, pkt 75; zob. również podobnie ww. wyrok w sprawie Koelman przeciwko Komisji, pkt 22–24).

110 Jedynie w drodze wyjątku Sąd przyznał, że w tych szczególnych okolicznościach (ww. wyrok w sprawie Automec przeciwko Komisji, pkt 75–77) nie jest niezbędne sprecyzowanie w skardze dokładnego zakresu szkody i wskazanie kwoty żądanego odszkodowania. W tym względzie orzeczono również, że skarżący musi wykazać lub przynajmniej przywołać w swej skardze istnienie takich okoliczności (postanowienie Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-262/97 Goldstein przeciwko Komisji, Rec. str. II-2175, pkt 25).

111 Otóż okoliczność, że Trybunał i Sąd miały już okazję orzec poprzez wydanie wyroku wstępnego co do zasady powstania odpowiedzialności Wspólnoty, zastrzegając

dokładne ustalenie odszkodowania dla późniejszej decyzji, nie zwalnia skarżącego z obowiązku spełnienia minimalnych wymogów co do formy przewidzianych w art. 44 § lit. c) regulaminu. Wynika z tego również, że skarżący, który domaga się od Sądu wydania takiego wyroku, nie tylko pozostaje zobowiązany do dostarczenia dowodów koniecznych do zidentyfikowania charakteru i natury poniesionej przez siebie szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem a szkodą, lecz musi ponadto wskazać powody uzasadniające zwolnienie go z wymogu, zgodnie z którym skarga musi zawierać kwotowe wyliczenie powoływanej szkody.

- 112 Sąd przyznał również, w wyroku przywoływanym przez skarżącą, w wyżej wymienionej sprawie Coldiretti i in. przeciwko Radzie i Komisji, że skarga powinna zostać uznana za dopuszczalną, mimo że nie określa liczbowo i w definitywny sposób szkód poniesionych przez każdego z hodowców, po stwierdzeniu, że skarga przywoływała, na str. 18 i 19, różne kategorie szkód poniesionych przez hodowców bydła, to znaczy, po pierwsze, *damnum emergens* związane ze sprzedażą żywych zwierząt poniżej kosztów produkcji, po cenie sprzedaży, która według skarżących była mniejsza niż 40% od oczekiwanej przez hodowców, po drugie, *damnum emergens* związane z kosztami utrzymania zwierząt nie sprzedanych na koniec okresu tuczenia, po trzecie, *lucrum cessans* związane z utratą możliwości sprzedaży zwierząt w bieżącym roku, i po czwarte, *lucrum cessans* związane z trwałym załamaniem się konsumpcji mięsa wołowego w kolejnych latach. Ponadto Sąd wskazał, że załączniki do wniosku zawierały szczegółowe wyceny strat poniesionych zdaniem skarżących we włoskim pogłowie bydła oraz że zostały tam wskazane kryteria i parametry, na których oparto wyliczenia. Wreszcie Sąd zauważył, że niezależnie od tych wyliczeń, skarżący podkreślali olbrzymie trudności, które napotkali przy prawidłowej ocenie i wskazaniu kwoty szkody poniesionej przez każdego z hodowców, wskazując, że to właśnie z tego powodu wnioskowali, aby to kolegium ekspertów dokonało tych złożonych ustaleń. Sąd wywiódł z tego, że w takich okolicznościach należy uznać, że skarga uzupełniona informacjami zawartymi w aneksach jest wystarczająco dokładna, jeśli chodzi o wskazanie natury i charakteru powoływanych szkód i że zarówno strona pozwana, jak i Sąd mogli zapoznać się z przybliżonym zakresem podnoszonych szkód.

- 113 Należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku skarga nie spełnia tych wymogów.
- 114 W istocie, w sytuacji gdyby stwierdzono, zgodnie ze ścisłą lekturą skargi, że celem żądania ewentualnego jest doprowadzenie do wydania wyroku wstępnego, na tej podstawie, że szkoda może okazać się wyższa niż korzyści utracone w związku z okolicznością utraty zysków wskazanych w żądaniu głównym, należy od razu odrzucić je jako niedopuszczalne dla części szkody dotyczącej tych ostatnich utraconych korzyści z tych samych powodów, co żądanie główne. Co do części szkody dotyczącej korzyści utraconych zdaniem skarżącej ponad zakres żądania głównego (zwane dalej „dodatkowymi utraconymi korzyściami”) należy stwierdzić, że skarżąca ogranicza się do stwierdzenia, iż nie jest wykluczone, że jej rentowność byłaby wyższa, gdyby nie nałożono na nią ceł antidumpingowych. Na poparcie tego stwierdzenia skarżąca wskazuje po prostu, że w okresie, gdy miały miejsce okoliczności niniejszej sprawy, przystępowała do nabycia rumuńskiej walcowni, co stanowiłoby inwestycję zarówno o charakterze technicznym, jak i organizacyjnym. Należało ponadto wziąć pod uwagę fakt, że rozszerzała ona stale gamę oferowanych klientom rur i przewodów, w szczególności po rozpoczęciu dystrybucji na rzecz spółki TMK. Tym samym skarżąca wyciąga wniosek, że gdyby „utracone korzyści zostały wykorzystane i zainwestowane w wyżej wymienione potrzeby [...], można byłoby stwierdzić, że jej rentowności byłaby jeszcze wyższa”.
- 115 Poza tym, że skarżąca nie dostarcza żadnego kwotowego wyliczenia tych dodatkowych utraconych korzyści, przywoływane powyżej wskazania, zresztą niejasne, stanowią jedynie nieprecyzyjne twierdzenia, pozbawione jakichkolwiek argumentów i dowodów, które sama skarżąca przedstawia jako zwykłe domysły. Nie pozwalają one zatem ani Sądowi, ani pozwanej w żaden sposób zidentyfikować w sposób pewny i z wymaganą dokładnością charakteru i natury powoływanej szkody ani na weryfikację jej rzeczywistego wystąpienia i obliczenie kwoty, chyba że w przybliżeniu, ani nawet na określenie metody, na której skarżąca zamierza się

oprzeć dla jej ustalenia. Jedyna wskazówka, widniejąca w pkt 151 wniosku, zgodnie z którą „utracone zyski powinny być obliczone jako różnica pomiędzy zyskami, które skarżąca mogłaby osiągnąć w braku naruszenia prawa, a sumami rzeczywiście uzyskanymi, wliczając w to działalność zastępczą”, nie wystarcza w tym względzie, zważywszy na fakt, że skarżąca nie dostarcza żadnego konkretnego dowodu pozwalającego na zastosowanie tej propozycji w niniejszej sprawie.

- 116 Zresztą należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawia w wystarczający sposób powodów uzasadniających niedokonanie, nawet przybliżonego oszacowania dodatkowych utraconych korzyści. Co najwyżej wskazuje ona, że „niełatwo jest precyzyjnie określić przeznaczenie sum odpowiadających kwocie zapłaconych ceł, gdyby cła nie zostały ustanowione” oraz że „trudno jest dokładnie ocenić niektóre elementy szkody”. Takie twierdzenia, pozbawione jakiegokolwiek wyjaśnienia, nie mogą, co oczywiste, zostać uznane za wystarczające uzasadnienie całkowitego braku oszacowania dodatkowej szkody.
- 117 Podobnie przy założeniu, że należałoby uznać tezę skarżącej, przedstawioną w jej uwagach do zarzutów niedopuszczalności, w świetle której jej żądanie ewentualne nie zmierza do uzyskania odszkodowania za utracone korzyści, lecz zostało sformułowane jedynie na wypadek, gdyby Sąd nie przyznał właściwej żądanej kwoty, czy to z powodu zakwestionowania jej wysokości lub metody obliczenia utraconych korzyści, czy też z powodu szczególnych trudności, które Sąd mógłby napotkać podczas ustalania dokładnej kwoty szkody, rzeczony żądanie nie mogłoby tym bardziej być uważane za dopuszczalne.
- 118 Jeżeli skarżąca zamierza bowiem w ten sposób do wskazania, że metoda przedstawiona w żądaniu głównym mogłaby w rzeczywistości, po skorygowaniu pewnych błędów, doprowadzić do wypłaty odszkodowania w kwocie wyższej od początkowo wyliczonej, ponieważ cła zapłacono ostatecznie w kwocie wyższej od

kwot wskazanych we wniosku, jak podnosi to w swoich uwagach do zarzutów niedopuszczalności, żądanie ewentualne sprowadzałoby się zatem, z tego samego względu co żądanie główne, do obejścia wniosku o zwrot ceł. Chociaż skarżąca sama bierze pod uwagę, że jej metoda obliczenia utraconych korzyści nie jest właściwa, i zwraca się do Sądu o określenie innej metody pozwalającej na obliczenie rzeczonych utraconych korzyści, żądanie odszkodowania nie może zostać przekwalifikowane na wniosek o zwrot ceł, zważywszy, że to przekwalifikowanie żądania głównego opiera się dokładnie na analizie tej metody obliczeń. Jednakże w tym ostatnim wypadku należy podkreślić, że nie jest dopuszczalne, by Sąd łagodził braki skargi jedynie z tego powodu, że skarżąca wyraźnie o to wnosi.

119 Ponadto choćby nawet Sąd pominął metodę obliczenia utraconych korzyści zaproponowaną przez skarżącą, w świetle której szkoda jest ekwiwalentem czysto księgowych zysków, które osiągnęłyby, gdyby nie dokonano płatności ceł antydumpingowych, należy stwierdzić, że niemożliwe jest stwierdzenie, z wymaganą dokładnością, jaki jest charakter powoływanej przez skarżącą szkody. Oprócz niejasnych elementów związanych z inwestycjami, których skarżąca w świetle jej twierdzeń mogła dokonać, gdyby nie zostały na nią nałożone cła antydumpingowe, co do których to elementów stwierdzono powyżej, że nie spełniają minimalnych wymogów wynikających z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu, i które jak się wydaje odnoszą się do innej szkody, wykraczającej poza zakres żądania głównego, skarżąca zadawała się w istocie zakwalifikowaniem tej szkody jako utraconych korzyści, nie wyjaśniając, na czym miałyby one polegać. Nie jest zadaniem Sądu rozstrzygnięcie w sposób teoretyczny i abstrakcyjny co do metody obliczeń właściwej w celu określenia korzyści utraconych przez przedsiębiorstwo w sytuacji takiej jak sytuacja, w której znalazła się skarżąca. To do tej ostatniej należy sprecyzowanie w wystarczający sposób różnych aspektów takich utraconych korzyści.

120 Na powyższe stwierdzenie nie ma wpływu okoliczność, że sąd wspólnotowy w pewnych przypadkach przyznał, że dopuszczalne są skargi o odszkodowanie, w ramach których nie została sprecyzowana dokładna kwota szkody, rozstrzygając o odpowiedzialności Wspólnoty w drodze wyroku wstępnego i pozostawiając

kwestię wyceny szkody porozumieniu stron lub w jego braku późniejszemu wyrokowi (zob. podobnie ww. wyroki Trybunału w sprawie Ireks-Arkady przeciwko Radzie i Komisji, pkt 18, w sprawie Dumortier Frères i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 23, z dnia 13 listopada 1984 r. w sprawach połączonych 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 oraz 51/81 i 282/82 Birra Wührer i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3693, pkt 35, oraz wyrok z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie C-152/88 Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. str. I-2477, pkt 30).

121 W istocie należy wskazać, że w sprawach tych podnoszona szkoda opisana była z wystarczającą dokładnością, by pozwolić Trybunałowi na zidentyfikowanie jej dokładnego charakteru i wskazanie metody, którą strony powinny zastosować w celu wyceny kwoty odszkodowania, co z powodów przedstawionych powyżej nie miało miejsca w niniejszym przypadku.

122 W świetle powyższego żądanie ewentualne należy odrzucić jako niedopuszczalne.

123 Należy zatem w całości odrzucić skargę jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

124 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja i Rada wniosły o obciążenie skarżącej kosztami postępowania, a skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) Skarżąca Sinara Handel GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 5 lutego 2007 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger